

La suspensió de la política

Avui s'iniciarà al Consell General el debat d'investidura del cap de Govern.

Un futur cap de Govern, Antoni Martí, llegirà el seu discurs d'investidura gràcies a vuit (8) vots territorials d'Ordino que van donar la majoria relativa als dos candidats de DA. Sense aquells vuit vots Antoni Martí hauria necessitat buscar pactes i acords per poder reconduir el seu mandat al capdavant del Govern, perquè s'hauria quedat amb tretze consellers generals.

Sigui com sigui, la llei electoral és la que és; ni que sigui pels pèls, DA ha aconseguit conservar –mai millor dit– el Govern.

En aquest context penso que avui és un bon dia per defensar la necessitat de la reflexió moral davant el terrabastall que la situació econòmica, amb l'afegit important de la crisi del sector financer, està provocant en la societat andorrana.

Per molt que es vulgui dissimular, la crisi andorrana ja no és només econòmica. És profundament moral, cultural i política.

Davant aquesta crisi no n'hi ha prou amb indignar-se.

El resultat de les eleccions de l'1 de març passat demostra la dificultat de trobar una traducció política a la indignació ciutadana.

La indiferència expressa la crisi cultural. La indignació tradueix les bursades morals d'una societat desconcertada i espantada.

La indiferència no va enlloc. La indignació no sap cap on mirar.

La indiferència és nefasta perquè és equivalent a l'acceptació de la fatalitat. És el que diuen en castellà: "Es lo que hay."

Una terrible expressió de claudicació i d'imptència que escoltem massa sovint.

Tot plegat ens recorda que, sense alternatives polítiques reals i sense un sentit que l'animi, la democràcia andorrana està ferida.

Entre la indignació dels uns i la indiferència dels altres, ¿què ens porta avui Antoni Martí?

Una política perduda en el desgavell dels interessos econòmics, incapaç de donar un sentit a unes actuacions que s'executen per imperatiu superior.

La indiferència manifestada per aquest 40 per cent de l'electorat que no va anar a votar el dia 1 de març, o que ho va fer votant en blanc, serveix d'argument a Antoni Martí i els seus per dir que la majoria dona suport a les seves

polítiques.

Als governants de la dreta populista –i Antoni Martí ho és– sempre els ha agradat creure's el que més els convé en cada moment.

Enfront d'una indignació –que no es concreta en cap opció política– i enfront del silenci eixordador de la indiferència, la política institucional està cada dia més desconnectada de la societat andorrana. I més connectada amb unes elits tancades que només s'escolten a elles mateixes.

I així, avui, Antoni Martí dirà al Consell General que cal seguir el camí que marca l'economia, que és una paraula mítica que li servirà per intentar amagar les relacions de força reals.

¿Quina és aquesta economia que tots hem d'obeir cegament?

Una entitat formada pels que tenen poder econòmic i el fan servir per influir en benefici dels seus interessos. Un garbuix d'experts sotmesos al diner. Uns tecnòcrates –els millors– amb viatge d'anada i tornada entre el capital (el banc) i la política (els ciutadans). I uns conversos que creuen que només de pa viu l'home.

En aquest context, ¿on és, on serà avui al Consell General la discussió sobre la societat que volem?